

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyně JUDr. Martiny Kůchlerové, Ph.D. a Mgr. Heleny Konečné ve věci

žalobce: **Ing. J. F.**

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5

za účasti: **1. E. S.**
2. J. S.
3. S. B.
všichni zastoupeni advokátem Mgr. Stanislavem Smrčkou
sídlem Jakubské náměstí 580/4, 602 00 Brno
4. Vysoká škola polytechnická Jihlava
sídlem Tolstého 1556/16, Jihlava
zastoupena advokátem Mgr. Martinem Láníkem
sídlem Italská 1274/8, Praha 2
5. EG.D, a. s.
sídlem Lidická č. p. 1873/36, Černá Pole, Brno 2
6. CETIN a. s.
sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2024, č. j. 004474/2024/KUSK,
sp. zn. SZ 101880/2023/ KUSK ÚŠŘ/Hr,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobce se žalobou podanou u Krajského soudu v Hradci Králové dne 25. 3. 2024 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2024, č. j. 004474/2024/KUSK, sp. zn. SZ 101880/2023/ KUSK ÚSŘ/Hr, kterým bylo částečně změněno (doplněny podmínky závazných stanovisek) a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod ze dne 15. 5. 2023, č. j. MHB_ST/320/2023/soch (dále jen „Rozhodnutí správního orgánu I. stupně“).
2. Rozhodnutím správního orgánu I. stupně bylo k žádosti Vysoké školy polytechnické Jihlava (Osoba zúčastněná na řízení č. 4) podle § 94p zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), vydáno společné povolení, kterým byl schválen stavební záměr: Studentské koleje Vysoké školy polytechnické, Jihlava na pozemcích parc. č. XA, XB, XC, XD, XE, XF, XG, XH a XI v katastrálním území (dále jen „Stavba“ či „Předmětná stavba“).
3. Před Krajským soudem v Hradci Králové je proti výše specifikovanému rozhodnutí žalovaného vedena další žaloba, a to konkrétně žaloba Osob zúčastněných na řízení č. 1 – 3, to vše v řízení vedeném pod sp. zn. 30 A 17/2024. Usnesením ze dne 12. 6. 2024, č. j. 30 A 18/2024 – 98, které nabylo právní moci dne 24. 6. 2024, krajský soud rozhodl o tom, že návrhy žalobce a Osob zúčastněných na řízení č. 1 – 3 na spojení těchto žalob zamítá.

II. Obsah žaloby

4. Žaloba stojí na osmi žalobních bodech, přičemž řadu z nich žalobce uplatnil již v odvolacím řízení proti Rozhodnutí správního orgánu I. stupně.
5. **Prvním žalobním bodem žalobce namítal porušení svých procesních práv v odvolacím řízení.** Uvedl, že žalovaný mu v rámci řízení o odvolání (které žalobce řádně a včas podal, nejprve jako blanketní a následně jej doplnil) nikdy nedoručoval žádnou písemnost do vlastních rukou. S žalobou napadeným rozhodnutím se žalobce dle svých tvrzení seznámil dne 15. 3. 2024, kdy mu jej ukázali sousedi. Žalobci nebyla do vlastních rukou doručena ani výzva žalovaného k seznámení se s doplněným spisovým materiálem ve smyslu § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Spisový materiál byl nadto doplňován k odvolání žalobce – mělo jít o doplnění závazných stanovisek dotčených orgánů k odvolacím námitkám žalobce (závazná stanoviska nadřízených dotčených orgánů se měla vyjadřovat k žalobcovým odvolacím námitkám). V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2023, č. j. 6 As 285/2021 – 55, dle kterého platí, že: *„Vedlejšímu účastníkovi stavebního řízení, kterému bylo v prvním stupni doručováno veřejnou vyhláškou dle § 144 odst. 6 správního řádu, musí být poté, co podá odvolání, doručováno individuálně.“*

6. Vzhledem k tomu, že žalobce podal řádně a včas odvolání, měl mu v kontextu citované judikatury žalovaný v odvolacím řízení doručovat individuálně (poštou či do datové schránky), i když řízení bylo vedeno s velkým počtem účastníků. V rozporu se zákonem tak bylo zasaženo do práv žalobce.
7. **Druhým žalobním bodem žalobce namítal, že se žalovaný nevypořádal s jeho námitkami vznesenými v odvolání.**
8. Dále žalobce upřesnil, že žalovaný se nevypořádal s jeho námitkami vznesenými v čl. IV odvolání, že mu bylo znemožněno uzavřít se stavebním úřadem dohodu o jeho řádně uplatněných námitkách proti zamýšlené Stavbě (uvedené je dále rozvedeno rovněž jako další žalobní bod).
9. Stejně tak se žalovaný nevypořádal s námitkou žalobce vznesenou v čl. I odvolání stran zastínění domu žalobce v souvislosti se zamýšlenou Stavbou. Nevypořádaná zůstala dle názoru žalobce i námitka ohledně zvýšení hluku a rušení nočního klidu. Žalovaný se k ní nevyjádřil vůbec a nedostatečné je i jím citované závazné stanovisko na str. 10 žalobou napadeného rozhodnutí, které uvedené zkoumá pouze z pohledu ochrany veřejného zdraví, a nikoli z hlediska sousedských práv podle zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“). Stejně tak se žalovaný nevyjádřil k problematice narušení statiky domu žalobce a jako nedostatečné hodnotí žalobce i vypořádání jeho námitky stran podjatosti dotčených orgánů (uvedená námitka žalobce měla být žalovaným vypořádána pouze ve vztahu k některým závazným stanoviskům – tato však žalobce nikterak nespecifikuje). Závěrem tohoto žalobního bodu zdůraznil, že má pocit, že více se žalovaný vypořádal s odvolacími námitkami Osob zúčastněných na řízení č. 1 – 3 a na odvolací námitky žalobce spíše zapomněl.
10. **Třetím žalobním bodem žalobce namítal, že nedošlo k vypořádání jeho odvolací námitky stran zastínění obytné části jeho domu (uvedené již uváděl i v rámci žalobního bodu č. 2). Dále uvedl, že nesouhlasí ani s vypořádáním této námitky ve vztahu k dalším odvolatelům, konkrétně ve vztahu k Osobám zúčastněným na řízení č. 1 – 3.**
11. Dále žalobce specifikoval, že jeho výhrady nešlo přejít pouze odkazem na studii zastínění předloženou Osobou zúčastněnou na řízení č. 4 (stavebník), neboť tato dokládá pouze splnění technických norem. Správní orgány obou stupňů nezohlednily podmínky v místě samém, které jsou významné i s ohledem na úpravu sousedských práv v o. z. Správní orgány se tak měly zabývat obvyklostí vysokoškolských kolejí v daném místě (jejich přiměřeností k místním poměrům). V daném místě jde o rezidenční zástavbu tvořenou jednopatrovými či dvoupatrovými rodinnými domy, Předmětná stavba se tak dané lokalitě značně vymyká.
12. **Čtvrtým žalobním bodem žalobce namítal, že realizací Předmětné stavby dojde v daném místě k značnému zvýšení hluku a rušení nočního klidu.**
13. Žalobce zdůraznil, že v odvolání namítal, že se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí k jeho námitce ohledně zvýšení hluku a rušení nočního klidu vyjádřil a sdělil, že se studenti budou zdržovat převážně na odvrácené straně kolejí (než kde je umístěna nemovitost žalobce). S tímto však žalobce nesouhlasí a domnívá se, že výstavba Předmětné stavby přivede do dané lokality zvýšený hluk způsobený studentským životem.
14. **V rámci pátého žalobního bodu žalobce namítal vznik nebezpečného dopravního uzlu – v souvislosti s realizací Předmětné stavby.**

15. Žalobce uvedl, že žalovaný k jeho námitce obstaral stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru dopravy ze dne 28. 11. 2023, č. j. 149411/2023/kKUSK.DOP/Bry, které se uvedené námitce žalobce věnuje. Žalobce však s jeho závěry nesouhlasí. Dle názoru žalobce již nyní platí, že ulice je jednou z nejrušnějších ulic v Jihlavě a nyní je na pozemku zamýšlené Stavby parkoviště. Toto však nebývá tak vytížené, jak uvádí dotčený orgán ve svém stanovisku.
16. Pokud dojde k realizaci záměru Stavby, vznikne dle názoru žalobce nová dopravní situace a zaměstnanci a studenti budou mít parkoviště přímo u svého ubytování, proto jej budou využívat mnohem více než nyní. Dle názoru žalobce nevycházel dotčený orgán z reálné situace na místě, tu si neověřil a domyslel.
17. **Šestým žalobním bodem žalobce namítal, že byla porušena jeho práva, neboť mu bylo znemožněno uzavření dohody o jeho námitkách.** Žalobce považoval (a dle svých slov stále považuje) smírné řešení svých námitek za vhodné a rád by dosáhl dohody se stavebníkem – Osobou zúčastněnou na řízení č. 4. Žalobce, po sdělení termínu ústního jednání, požádal správní orgán I. stupně o posunutí termínu a doložil mu, že má zarezervovanou dovolenou v zahraničí, která koliduje právě s nařízeným ústním jednáním. Správní orgán I. stupně žalobci připsal ze dne 8. 8. 2022 sdělil, že jeho žádosti o odročení ústního jednání nevyhověl s tím, že nadto námitky žalobce nemají soukromoprávní povahu a směřují pouze do ochrany veřejných zájmů. Dále správní orgán I. stupně uvedl, že za sebe žalobce může na ústní jednání poslat zástupce. Ve výše uvedeném postupu žalobce spatřuje pochybení správního orgánu I. stupně a zkrácení na svých právech.
18. **V pořadí sedmým žalobním bodem žalobce namítal, že realizací Předmětné stavby může dojít k porušení statiky jeho domu. Touto jeho námitkou se správní orgány obou stupňů dostatečně nezabývaly.**
19. Žalobce v průběhu správního řízení žádal doplnění podkladů, které by se zabývaly statikou domu žalobce – vzhledem k realizaci Stavby – a to v duchu statického posudku Ing. L. K. ze dne 23. 9. 2023 (tento je součástí správního spisu). Uvedený statik popsal, že poškození statiky sousedních domů v ulici (tedy i domu žalobce) může být poměrně významné (např. zkrácení životnosti stavby). Stavební úřad a žalovaný se měli tímto zabývat, nebo alespoň vysvětlit, v čem se statik Ing. L. K. mylí. Stavební úřad a žalovaný ale nezadali žádný statický posudek a k uvedenému statickému posudku se ve svých rozhodnutích nevyjádřili. S tímto žalobce nesouhlasí a požaduje, aby závěry statického posudku Ing. L. K. byly zohledněny a aby byly přijaty návrhy statika, které v něm uvedl (dodatečné průzkumy, zkušební pilota před povolením Stavby, podrobný návrh pilotáže, který zohlední vibrace ze zkušební piloty u domu žalobce a další).
20. Dále žalobce zdůraznil, že doc. L. P., kterého ve svých rozhodnutích citují žalovaný i správní orgán I. stupně, se ve skutečnosti statikou domů v ulici ve svém dokumentu z ledna 2023 nezabýval. Doc. P. nikdy neviděl dům žalobce, ani projektovou dokumentaci k němu. Je tedy dle názoru žalobce s podivem, že za takových okolností mohl napsat, že poškození okolních staveb bude drobné. Správní orgány obou stupňů pochybily, když vyšly z podkladů doc. P. a projektanta kolejí a vůbec nezohlednily závěry Ing. L. K. v jeho statickém posudku.
21. Žalobce rovněž nesouhlasí s tím, jaké podmínky v Rozhodnutí správního orgánu I. stupně přijal stavební úřad pro ochranu statiky domu žalobce na str. 15 tohoto rozhodnutí. Podmínky jsou podle názoru žalobce nedostatečné.

22. **Posledním, a v pořadí osmým, žalobním bodem žalobce napadal nezákonnost závazných stanovisek, neboť tato byla vydána podjatými osobami.**
23. Rozhodování o Předmětné stavbě bylo Magistrátu města Jihlavy a Krajskému úřadu Kraje Vysočina odebráno, protože bylo rozhodnuto, že primátor Jihlavy a ředitel krajského úřadu jsou podjatí, věc proto nemohou řešit zaměstnanci těchto úřadů. Pro žalobce pak bylo překvapivé, že v Rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou citována některá závazná stanoviska Magistrátu města Jihlavy a Krajského úřadu Kraje Vysočina. V této souvislosti žalobce zmínil památkáře, zaměstnance odboru životního prostředí a zaměstnance odboru územního plánování. Uvedené žalobce namítal již v odvolání – i u závazných stanovisek vydaných dotčenými orgány, respektive u zaměstnanců vyloučených úřadů je dán důvod tzv. systémové podjatosti.

III. Vyjádření žalovaného a osob zúčastněných na řízení k žalobě

24. Žalovaný se k podané žalobě nikterak nevyjádřil, krajskému soudu pouze zaslal správní spis.
25. Svým podáním ze dne 20. 5. 2024 se k podané žalobě vyjádřila Osoba zúčastněná na řízení č. 4, která ve správním řízení vystupovala v postavení stavebníka. Osoba zúčastněná na řízení č. 4 navrhla zamítnutí žaloby v celém rozsahu pro její nedůvodnost. Zdůraznila, že stavební úřady obou stupňů postupovaly v souladu se zákonem. Žalobce ve svých opakujících se šikanózních podáních především požaduje vyloučení jakýchkoli hypotetických rizik spojených s výstavbou. Naplnění takového požadavku je nemožné. Riziko jako důsledek vývoje událostí nelze nikdy zcela vyloučit, lze pouze přijmout opatření ke snížení rizika na úroveň považovanou za bezpečnou, což žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí učinil.
26. Dále Osoba zúčastněná na řízení č. 4 uvedla, že žalobce napadá nedostatečnost závazných stanovisek (ačkoli podjatost úředních osob ve stavebním řízení v zákonné lhůtě nenamítal). Uvádí přitom ryze účelové argumenty. Dotčené orgány v řízení bezprostředně nerozhodují. Jejich podjatost nelze dle názoru Osoby zúčastněné na řízení č. 4 namítat. Následně se osoba zúčastněná na řízení č. 4 velmi podrobně vyjádřila k jednotlivým žalobním bodům žalobce – to vše na č. l. 61 – 67 soudního spisu – s odkazy na konkrétní strany žalobou napadeného rozhodnutí, kde jsou námitky žalobce původně vznesené v jeho odvolání řádně vypořádány.
27. Ve věci podaly písemné vyjádření rovněž Osoby zúčastněné na řízení č. 1 – 3 (podání je založeno na č. l. 71 – 73 soudního spisu). Uvedly zejména, že žalobou napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné. V řízení před správními orgány nebyl k důkazu proveden jejich důkazní návrh, tedy odborný podklad Ing. K., řešící statiku jejich nemovitosti v souvislosti s realizací Předmětné stavby (jde tak o tzv. opomenutý důkaz). Dále zdůraznily otázku podjatosti úředních osob dotčených orgánů a v této souvislosti odkázaly na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 4. 2023, č. j. 16 A 75/2020-128, který dle jejich názoru dopadá na zcela obdobnou situaci.
28. K posledně uváděnému se dále opět vyjádřila i Osoba zúčastněná na řízení č. 4, tedy stavebník. Stavebník zdůraznil finanční souvislosti (čerpání dotací a jiné), které jsou spojeny s realizací Stavby. Dále zdůraznil, jak je Předmětná stavba pro něj a zejména jeho studenty důležitá s tím, že zájem na její realizaci zcela jistě převažuje zájem žalobce a Osob zúčastněných na řízení č. 1 – 3 (v této souvislosti zmínil konkrétní způsob a podmínky

financování Stavby). Dále se opětovně vyjádřil k jednotlivým námitkám žalobce s tím, že dle jeho názoru je řada z nich dokonce vznesena opožděně. Stejně tak dále relativizoval vyjádření Osob zúčastněných na řízení č. 1 – 3 (v podrobnostech je písemná replika Osoby zúčastněné na řízení č. 4 založena na č. l. 79 – 84 soudního spisu).

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

29. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházejíc přitom ze skutkového a právního stavu věci ke dni vydání napadeného rozhodnutí dle § 75 odst. 1 s. ř. s. O věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť zde pro takový postup byly splněny podmínky uvedené v § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce s rozhodnutím věci bez nařízení jednání souhlasil výslovně. Krajský soud o věci usoudil následovně.
30. Pokud jde o **první žalobní bod**, tímto žalobce namítal, že v odvolacím řízení došlo k porušení jeho procesních práv, neboť protože podal odvolání proti Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, měly mu být v kontextu judikatury Nejvyššího správního soudu již doručovány písemnosti do vlastních rukou a nikoli veřejnou vyhláškou.
31. Dle § 144 odst. 6 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), platí, že v řízení s velkým počtem účastníků (tj. s více než 30) lze doručovat písemnosti veřejnou vyhláškou. Výjimka však platí pro hlavní účastníky řízení, jimž se doručuje vždy jednotlivě. Dle § 87 odst. 1 stavebního zákona se v územním řízení s velkým počtem účastníků oznámení o zahájení řízení a další úkony v řízení doručují postupem podle § 144 odst. 6 správního řádu, přičemž dotčeným orgánům a obci, která je účastníkem řízení podle § 85 odst. 1 písm. b), se doručuje jednotlivě. Ustanovení dodává, že hlavními účastníky jsou vždy žadatel a vlastník pozemku nebo stavby, na kterých má být požadovaný záměr uskutečněn, není-li sám žadatelem, nebo ten, kdo má jiné věcné právo k tomuto pozemku nebo stavbě.
32. Z toho plyne, že v rámci územního řízení s velkým počtem účastníků lze pouze vedlejším účastníkům dle 85 odst. 2 písm. b) stavebního zákona (tj. osobám, jejichž vlastnické nebo jiné věcné právo k sousedním stavbám anebo sousedním pozemkům nebo stavbám na nich může být územním rozhodnutím přímo dotčeno) doručovat veřejnou vyhláškou.
33. Podle bodu 27 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 7. prosince 2023, č. j. 6 As 285/2021–55, na který žalobce poukazoval v rámci svých žalobních tvrzení, platí, že: *„Odlišné doručování v odvolacím řízení vedlejšímu účastníku řízení, který odvolání podal, oproti ostatním vedlejším účastníkům (kterým lze i nadále doručovat veřejnou vyhláškou), odůvodňuje dle Nejvyššího správního soudu právě procesní aktivita odvolatele, která zároveň indikuje jeho zvýšený zájem na výsledku řízení. Dle Nejvyššího správního soudu totiž není důvod, aby byl odvolatel – vedlejší účastník řízení znevýhodněn ohledně počátku běhu lhůty k podání správní žaloby, kdy by byl nucen pravidelně sledovat úřední desku odvolacího orgánu, zatímco žadatel a ostatní hlavní účastníci řízení by se mohli spolehnout na procesní komfort v podobě individuálního doručení rozhodnutí o odvolání. Toto znevýhodnění by bylo dle Nejvyššího správního soudu zvyrazněno i tím, že odvolací orgán by musel individuálně vypořádat námitky uvedené v odvolání vedlejšího účastníka, avšak posléze by mu rozhodnutí s vypořádáním jeho vlastních námitek individuálně nedoručoval.“*
34. Žalobci tak v souladu s citovaným rozsudkem mělo být doručováno individuálně, a to z důvodu že neměl být znevýhodněn ohledně počátku běhu lhůty k podání správní žaloby. Žalobce však svou žalobu podal včas (i pokud by tomu tak nebylo, nebylo by možné ji

odmítnout pro opožděnost právě s ohledem na výše citované závěry Nejvyššího správního soudu). V předmětném odvolacím řízení sice nastala procesní vada – tedy vada, pokud jde o způsob doručování ve vztahu k žalobci – tato ale neměla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce podal žalobu včas a před jejím podáním se mohl seznámit s obsahem spisu a v této souvislosti tak cokoli namítat.

35. V pořadí **druhým žalobním bodem** žalobce namítal, že se žalovaný dostatečně nevypořádal s jeho námitkami vznesenými v odvolání. Dále specifikoval, o které námitky mělo jít a tyto jsou dále rozpracovány v žalobních bodech č. 3, 4, 6, 7 a 8 níže. Obecně k této žalobní námitce krajský soud připomíná, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku. Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího činit závěr, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také jen „NSS“) ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).
36. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. již citovaný rozsudek NSS čj. 9 Afs 70/2008-13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4 odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5 odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6 odůvodnění /všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu jsou dostupná na <http://nalus.usoud.cz/>, či rozsudek NSS ze dne 21. 12. 2011, čj. 4 Ads 58/2011-72, atd.). To znamená, že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky NSS ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013-50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o

detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.

37. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, čj. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, čj. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „... přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítka, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na náleze Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“
38. Konkrétní vypořádání jednotlivých námitek vznesených v odvolání (a dále rovněž v žalobě) je uvedeno níže v rámci vypořádání jednotlivých žalobních bodů.
39. **Třetím žalobním bodem** žalobce namítal, že nedošlo k vypořádání jeho odvolací námítka stran zastínění obytné části jeho domu. Dále uvedl, že nesouhlasí ani s vypořádáním této námítka ve vztahu k dalším odvolatelům, konkrétně ve vztahu k Osobám zúčastněným na řízení č. 1 – 3.
40. Žalobce zdůraznil, že jeho výhrady nešlo přejít pouze odkazem na studii zastínění předloženou Osobou zúčastněnou na řízení č. 4 (stavebník), neboť tato dokládá pouze splnění technických norem. Správní orgány obou stupňů nezohlednily podmínky v místě samém, které jsou významné i s ohledem na úpravu sousedských práv v o. z. Správní orgány se tak měly zabývat obvyklostí vysokoškolských kolejí v daném místě (jejich přiměřeností k místním poměrům). V daném místě jde o rezidenční zástavbu tvořenou jednopatrovými či dvoupatrovými rodinnými domy, Předmětná stavba se tak dané lokalitě značně vymyká.
41. Žalobce se tak primárně dovolával nezákonnosti rozhodnutí stavebních úřadů obou stupňů, neboť tyto se dle jeho názoru dostatečně nevypořádaly s občanskoprávními námitkami vznesenými žalobcem v průběhu stavebního (společného) řízení a v odvolacích námitkách, respektive se s nimi nevypořádaly ve smyslu § 1013 o. z.

42. Pokud jde o ono vypořádání občanskoprávních námitek, obecně platí, že i těmito námitkami účastníků (zpravidla sousedů) se musí stavební úřad zabývat a posoudit je podle veřejnoprávních předpisů (výjimkou jsou námitky týkající se existence nebo rozsahu vlastnických práv a věcných práv). K výše uvedenému srov. usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb. ze dne 9. 11. 2011, č. j. Konf 63/2011 – 5.
43. Pokud jde o komplexní náhled na věc, platí, že občanskoprávní námitky je možné vypořádat tak, že tyto stavební úřad zamítne jako opožděné (k tomu srov. např. § 89, § 112 nebo § 114 a další stavebního zákona), nebo ohledně těch, které se týkají existence či rozsahu vlastnických či jiných věcných práv, stavební úřad účastníka vyzve, aby se obrátil na civilní soud, a své řízení přeruší, anebo je věcně projedná a vypořádá.
44. V posledním, výše nastíněném případě se potom nabízí otázka, v jakém rozsahu a podle jakých předpisů tyto námitky vypořádat – sem směřuje právě třetí žalobní námitka žalobce. V judikatuře správních soudů, zejména pak Nejvyššího správního soudu, převažuje názor, že tyto soukromoprávní námitky stavební úřad vypořádá, avšak učiní tak s ohledem na dikci § 20 - § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a s tím související judikaturu ohledně tzv. pohody bydlení (nově byl tento termín nahrazen termínem „kvalita prostředí“). Ojedinele se však objevují i názory, že tyto námitky mají být vypořádány rovněž ve smyslu § 1013 o. z. (pokud jsou v námitkách tvrzeny budoucí imise související se záměrem) – k tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 – 36, a ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019 -37.
45. Klíčová námitka žalobce motivující jeho odpor proti umístění a povolení záměru stavebníka představuje negativní vlivy spojené s realizací záměru. Žalobce tvrdil, že dojde k zastínění jeho nemovitosti, které bude zapříčiněno realizací Předmětné stavby. Zároveň má za to, že tato budoucí imise vybočuje z poměrů v daném místě nastavených.
46. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2020, č. j. 6 As 171/2019 - 37, plyne, že správný postup by měl být takový, že stavební úřad nejprve občanskoprávní námitku, na jejímž řešení se účastníci nedokázali dohodnout, posoudí z hlediska veřejného práva, tj. „na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem“ (§ 89 odst. 6 věta první a § 114 odst. 3 věta první stavebního zákona). Pokud neshledá rozpor s veřejným právem, který by bránil umístění stavby do území nebo jejímu povolení, učiní si následně o důvodnosti občanskoprávní námitky úsudek, aby mohl rozhodnout ve věci samé (§ 89 odst. 6 věta druhá a § 114 odst. 3 věta druhá stavebního zákona, v posuzovaném případě § 94n odst. 3 a 4 stavebního zákona). Stavební zákon neuvádí, podle jakých dalších kritérií si má stavební úřad svůj úsudek učinit, nicméně je nasnadě, že stavební úřad musí zahrnout do své úvahy i soukromoprávní hlediska. V první řadě se nabízí aplikovat analogicky výše citovaný § 1013 o. z., byť ten striktně vzato dopadá jen na imise již existující (tj. reálně působící), nikoliv na imise budoucí (tj. jen předpokládané). Úkolem stavebního úřadu tudíž je, jakkoliv se jedná o orgán státní správy, a nikoliv obecný soud, aby na základě námitek uplatněné v řízení o umístění či povolení stavby posoudil, zda stavebník nehodlá přivádět imise přímo na pozemek jiného vlastníka (tzv. přímé imise), což § 1013 odst. 1 o. z., výslovně zapovídá. Zejména pak musí zvážit, zda nehrozí, že imise budou na pozemek jiného vlastníka vnikat samovolně (tzv. nepřímé imise) v míře nepřiměřené místním poměrům, přičemž budou podstatně omezovat obvyklé užívání sousedního pozemku. Stavbu, která by měla takto intenzivní negativní účinky na okolí, by stavební úřad do území neměl vpustit nebo by měl ke snížení těchto dopadů stanovit omezující podmínky

(srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005 - 116, č. 850/2006 Sb. NSS.).

47. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí uvedenou námitkou žalobce zabýval, konkrétně na stranách 53 a 54, kde se těmito otázkám – stran veřejnoprávní regulace – podrobně věnoval. Kritéria pro úsudek stavebního úřadu o občanskoprávní (soukromoprávní) námitce v praxi do značné míry splývají s posuzováním zachování kvality prostředí (dříve „pohody bydlení“) podle § 20 a § 25 vyhlášky Ministerstva pro místní rozvoj č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využití území, ve znění pozdějších předpisů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 1/2007 - 104 ze dne 25. 7. 2007 nebo č. j. 8 As 27/2012 - 113 ze dne 1. 11. 2012, č. 2776/2013 Sb. NSS). Povinnost zachovat kvalitu prostředí je sice veřejnoprávní požadavek zahrnující celé okolí stavby a projevující se zejména v odstupech od okolních staveb, jejichž dodržení musí stavební úřad hodnotit z moci úřední (tedy i bez námítky účastníka řízení), zatímco možný negativní vliv stavebního záměru na způsob užívání konkrétní sousední nemovitosti zkoumá stavební úřad pouze na základě občanskoprávní námítky dotčeného vlastníka, nicméně i tak je zjevné, že veřejnoprávní a soukromoprávní hlediska při posuzování budoucích stavebních záměrů se do jisté míry překrývají. Zpravidla tedy nelze požadovat po stavebních úřadech, aby je striktně odlišovaly.
48. Z hlediska veřejnoprávního poukázal žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí na to, že *„Stavba se svojí výškou nepřesahuje výšku povolenou územním plánem, kdy v ploše XJ je výšková regulace zástavby uvolněna na 18 m (viz výkres výškové regulace). Délka stavby je obdobná jako byla předchozí zástavby. ... Stavební úřad se touto námitkou řádně zabýval a na str. 48 rozhodnutí uvedl, že „považuje spolu se zástupcem žadatele obsah Studie denního oslunění, proslunění, včetně Dodatku 1 – stínění okolních pozemků, metody a závěry v ní uvedené za standardní, vypovídající a řádně odůvodněné. Stavení úřad nepovažoval za důvodné s ohledem na výše uvedené požadovat vypracování nového elaborátu posuzujícího denní osvětlení, proslunění a zastínění pozemků. Míra stínění stávající zástavby novým objektem kolejí odpovídá městskému prostředí, je dle názoru stavebního úřadu s ohledem na výškový regulativ plochy XJ očekávaná. ... Úvaha stavebního úřadu není rozporná s předpisy ani ustálenou judikaturou správních soudů. Odvolací správní orgán k tomu doplňuje, že stavba splňuje i požadavek na tzv. „překlopenou výšku“ dle ust. § 25 odst. 4 vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, kdy je stanoveno: „jsou-li v některé z protilehlých stěn sousedících staveb pro bydlení okna obytných místností, musí být odstup staveb roven alespoň výšce vyšší z protilehlých stěn, s výjimkou vzájemných odstupů staveb rodinných domů podle odstavce 2. Uvedené odstupy mezi stavbami pro bydlení neplatí pro jednotlivé stavby umístované v prolukách. Obdobně se určují odstupy od staveb nebytových.“. Navržená stavba vyhovuje tomuto požadavku, a proto i posouzení zastínění sousedních staveb je přiměřené poměrům v území. Při hodnocení důvodnosti námitek proti samotnému umístění stavby vycházel odvolací správní orgán také z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 3. 2010, č. j. 7 As 13/2010 - 145, vycházejícího z unesení rozšířeného senátu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009 - 120, publikovaného pod č. 1910/2009 Sb. NSS, jehož podstatou je právní názor, podle něž má-li vlastník nemovitosti za to, že by určité využití okolního území (např. zástavbou určitého charakteru), musí si svá práva střežit včas, tj. již v procesu pořizování a schvalování územně plánovací dokumentace, a snažit se tak zasadit o takovou formu zástavby, kterou považuje pro sebe za přijatelnou. Aplikováno na nyní projednávanou věc, pokud účastníci řízení apriori nesouhlasí s hmotou posuzované stavby, ačkoliv v zásadě odpovídá stavbě jí v území předcházející, měli tak namítat předně při pořizování územně plánovací dokumentace,*

kde byl dán prostor pro vypořádání takové námitky na rozdíl od nynějšího územního řízení (viz § 89 odst. 2 stavebního zákona), ve kterém jsou posuzovány již konkrétní vlivy navržené stavby na okolní území.“

49. Pokud jde o vypořádání - poměrně velmi obecné námitky žalobce stran zastínění - z pohledu soukromoprávních regulací, zde explicitní vypořádání této otázky v žalobou napadeném rozhodnutí absentuje. Na druhou stranu, jak je uvedeno ve výše citované judikatuře Nejvyššího správního soudu, explicitní vypořádání takové námitky není potřeba (ani explicitní rozdělení jejího vypořádání na veřejnoprávní a soukromoprávní rovinu). Stejně tak je podstatné, že ono vypořádání - veřejnoprávní a soukromoprávní - se v určitých aspektech a souvislostech mohou zásadně překrývat. Tak je tomu dle názoru krajského soudu i v tomto případě. Žalovaný se velmi podrobně vypořádával s problematikou zastínění s ohledem na veřejnoprávní regulaci a ve vztahu k té soukromé de facto odkázal na obsah územního plánu. Výška zamýšlené Stavby je totiž v souladu s územním plánem (žalobce tak proti této regulaci - výšce zástavby - v dané funkční ploše využití) měl brojit již v procesu pořizování územního plánu (k tomu srov. § 89 odst. 2 stavebního zákona). Žalovanému nelze vyčítat, že explicitně nezasadil Stavbu do daného prostředí (a ve vztahu k místním poměrům), neboť jde o stavbu v dané ploše „raritní“, avšak stále souladnou s územním plánem. V dané ploše není řada obdobných staveb, to však z toho důvodu, že na oné ploše je možné realizovat takovou stavbu pouze jednu. Explicitní vypořádání soukromoprávní roviny námitky zastínění prostřednictvím § 1013 o. z. tak v daném případě nepřichází v úvahu a stále platí - což krajský soud zdůrazňuje - že proti výškové regulaci funkční plochy využití, na kterou je plánovaná realizace Předmětné stavby, se měl žalobce bránit v procesu pořizování územního plánu.
50. **Čtvrtým žalobním bodem** žalobce namítal, že realizací Předmětné stavby dojde v daném místě k značnému zvýšení hluku a rušení nočního klidu. Uvedené spojoval s vyšším výskytem studentů v daném místě.
51. Uvedený žalobní bod krajský soud rovněž hodnotí jako nedůvodný. V této souvislosti by rád připomněl, že v případě Předmětné stavby se na severní straně budou nacházet přístupová schodiště a pavlače. Pokoje studentů s krytými terasami, venkovní dřevěné terasy a travnaté plochy, kde budou studenti pobývat drtivou většinu času a kde lze jejich společenské aktivity očekávat, jsou naopak orientovány na opačnou (jižní) stranu Stavby, tedy tu, která je odvrácena od nemovitosti žalobce. Prostorová orientace a situování Předmětné stavby je tak učiněno s maximální obezřetností ve vztahu k nemovitostem umístěným přes silnici (mezi těmito je i nemovitost ve vlastnictví žalobce).
52. Nadto je v této souvislosti nutné zdůraznit, že hlasité projevy fyzických osob nejsou pro potřeby ochrany veřejného zdraví, podle § 30 odst. 2 zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví, ve znění pozdějších předpisů, považovány za zdroj hluku, neboť u tohoto zdroje zvuku jednoznačně převažuje faktor subjektivního obtěžování, který nelze kvantifikovat. V případě nadměrného rušení klidu (zejména tzv. nočního klidu) jednotlivci nezbyvá, než se obrátit na příslušníky Policie České republiky a věc řešit prostřednictvím nástrojů přestupkového práva.
53. V pořadí **pátým žalobním bodem** žalobce namítal, že v důsledku realizace Předmětné stavby dojde ke vzniku nebezpečného dopravního uzlu. Dále zdůraznil, že s tím, jak se s uvedenou námitkou vznesenou už v odvolání či v námitkách v průběhu řízení před správními orgány tyto vypořádaly, nesouhlasí.

54. Předmětnou námitku posuzoval jak Krajský úřad Středočeského kraje, Odbor dopravy, tak i Odbor služby dopravní policie Krajského ředitelství policie Kraje Vysočina. Krajský úřad Středočeského kraje, Odbor dopravy, uvedl, že neshledal, že by obsah napadeného závazného stanoviska byl v rozporu se zákonem. Krajský úřad Středočeského kraje, Odbor dopravy, k námitce týkající se nebezpečného dopravního uzlu konstatoval, že posouzení vhodnosti napojení na pozemní komunikace přísluší s ohledem na bezpečnost a plynulost silničního provozu a je v režii Policie ČR, která vydává závazné stanovisko dle § 10 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů.
55. K obsahu odvolání žalobce bylo následně konkrétně uvedeno, že oproti stávajícímu stavu se sníží zatížení ul. Fritzova počtem vozidel využívajících nové parkoviště. Z charakteru nově navrženého parkoviště lze předpokládat nižší intenzitu vjíždějících a vyjíždějících vozidel (u vozidel obyvatel kolejí několikadenní až týdenní frekvence). Nejedná se o parkoviště u komerčního objektu s častým střídáním zaparkovaných vozidel. Jednoznačně je nutno konstatovat, že nové připojení areálu nahrazující stávající připojení, které bude zaslepeno, se jeví z hlediska bezpečnosti a plynulosti silničního provozu (dále jen BESIP) jako lepší a příznivější pro dopravní režim v daném místě. Projektová dokumentace obsahuje všechny prvky mající přímou souvislost pro posouzení z hlediska BESIP, zejména se jedná o rozhledové poměry výhledů na hlavní pozemní komunikaci a chodník. Všechny potřebné rozhledové poměry jsou splněny podle ČSN 73 6110 včetně změny 1 (Projektování místních komunikací). Technická norma ČSN 73 6110 je veřejně dostupná na webových stránkách Ministerstva pro místní rozvoj ČR.
56. Odbor služby dopravní policie tak uvedl, že neshledává důvody ke změně závazného stanoviska č. j. KRPJ-31538-2/ČJ-2022-160706 ze dne 17. března 2022, jak má na mysli ustanovení § 149 odst. 7 správního řádu. V závazném stanovisku Dopravního inspektorátu nebyly shledány žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly toto závazné stanovisko změnit, a tudíž bylo potvrzeno.
57. Z výše uvedeného plyne, že velmi obecná námitka vznesená žalobcem byla v řízení před správními orgány dostatečně věcně vypořádána. Závěry stanovisek jsou logické a konkrétně analyzující situaci v daném místě – to vše se zohledněním plánované realizace Předmětné stavby. Sám žalobce k tomuto řešení a vypořádání své námítce vyjadřuje pouze nesouhlas. Nikterak konkrétně neargumentuje či už vůbec nepředkládá vlastní (k jeho žádosti zpracovanou) odbornou studii vyvracející výše uvedené závěry k tomu aprobovaných dotčených orgánů. Pátý žalobní bod je tak rovněž nedůvodný.
58. **Šestým žalobním bodem** žalobce namítal, že byla porušena jeho práva, neboť mu bylo znemožněno uzavření dohody o jeho námitkách. Žalobce uvedl, že stále upřednostňuje smírné řešení celé věci. Chtěl se účastnit ústního jednání a na tomto uzavřít ohledně svých námitek dohodu s Osobou zúčastněnou na řízení č. 4, jakožto se stavebníkem. Toto mu však ze strany správního orgánu I. stupně bylo znemožněno, neboť nedošlo k žádosti žalobce k odročení nařízeného ústního jednání. Žalobce se přitom z jednání řádně omluvil a o odročení žádal s ohledem na to, že měl již zaplacenou dovolenou v zahraničí, což správnímu orgánu I. stupně doložil.
59. K výše uvedenému žalobnímu bodu krajský soud konstatuje, že správní orgán I. stupně neporušil žádnou svou procesní povinnost. Jak žalobce potvrzuje, stavební úřad k uplatněným námitkám svolal opatřením ze dne 18. 7. 2022 ústní jednání na 22. 8. 2022 a

současně vyzval dotčené orgány k vyjádření se k podaným námitkám účastníků řízení, přičemž uložil stavebníkovi povinnost strpět ohledání dotčených pozemků.

60. Uzavření dohody o námitkách není zákonem stanovenou povinností a žalobce neuvedl, jakou konkrétní dohodu mohl uzavřít – z obsahu žaloby a následně vyjádření stavebníka, jakožto Osoby zúčastněné na řízení č. 4, se podává, že dohoda mezi těmito subjekty stran podoby, umístění a realizace Stavby možná není. Neuzavření dohody o námitkách není možné hodnotit jako procesní vadu, která by měla vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí či že by šlo o vadu řízení tomuto rozhodnutí předcházejícího.
61. Podle § 114 odst. 3 stavebního zákona v rozhodném znění platí, že: *„Námitku, o které nedošlo k dohodě mezi účastníky řízení, stavební úřad posoudí na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, pokud taková námitka nepřesahuje rozsah jeho působnosti. Nedošlo-li k dohodě o námitce občanskoprávní povahy, stavební úřad si o ní učiní úsudek a rozhodne ve věci; to neplatí v případě námitek týkajících se existence práva nebo rozsahu vlastnických práv.“*
62. O námitkách účastníků je možné uzavřít dohodu, pokud tato ale uzavřena není (nehledě na to z jakých důvodů), je povinností správních orgánů následně námitky účastníků věcně vypořádat ve svém rozhodnutí, kterým zároveň odůvodňuje, proč došlo k umístění/neumístění, povolení či nepovolení té které stavby. Stavební úřad je povinen námitky posoudit na základě obecných požadavků na výstavbu, závazných stanovisek, popřípadě rozhodnutí dotčených orgánů nebo technických norem, což v daném případě učinil (k tomu ostatně srov. obsah toho rozsudku).
63. Spíše nad rámec výše uvedeného krajský soud dodává, že se ztotožňuje s názorem správního orgánu I. stupně, který k argumentaci stran nevyhovění žádosti o odročení správního jednání pro dovolenou žalobce uvedl, že žalobce za sebe mohl na ono jednání poslat zástupce (právního či obecného zmocněnce) s konkrétními pokyny k tomu, jak má ona dohoda vypadat či nikoli.
64. V pořadí **sedmým žalobním bodem** žalobce namítal, že realizací Předmětné stavby může dojít k porušení statiky jeho domu. Touto jeho námitkou se správní orgány obou stupňů dle jeho názoru dostatečně nezabývaly.
65. Žalobce odkazoval na statický posudek Ing. L. K. ze dne 23. 9. 2023 (tento je součástí správního spisu) a namítal, že nebyl zohledněn v průběhu správního řízení stavebními úřady. Dle názoru Osob zúčastněných na řízení č. 1 – 3 (předkladatelé onoho posudku) jde nadto o tzv. opomenutý důkaz. V této souvislosti musí krajský soud již na tomto místě zdůraznit, že statický posudek Ing. L. K. byl důkazním návrhem, který vznesly Osoby zúčastněné na řízení č. 1 – 3. Skutečnost, zda byl či nebyl k důkazu proveden a jak se s ním stavební úřady vypořádaly, tak není a ani nemůže být skutečností (vadou), které by se mohl nyní dovolávat žalobce – stran procesního postupu.
66. Nicméně z pohledu žalobce je rozhodné, zda a jak se stavební úřady vypořádaly s jím uplatněnou námitkou možného porušení statiky jeho nemovitosti v souvislosti s realizací Předmětné stavby.
67. K uvedené námitce se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí obsáhle vyjádřil ve vztahu ke všem sousedním nemovitostem (v této souvislosti krajský soud odkazuje na strany 50 – 52 žalobou napadeného rozhodnutí). Žalovaný uvedl zejména to, že: *„Některá rizika (hypotetické možnosti) nelze z povahy věci v hromadné městské zástavbě zcela vyloučit*

jinak než postupem při samotné výstavbě. Je odpovědností stavebníka postupovat tak, aby nedocházelo ke škodám na majetku sousedů. S ohledem na zájmy účastníků v rámci svých možností stavební úřad realizaci záměru podmínil dodržením závazných podmínek směřujících k zabránění vzniku škod souvisejících s výstavbou, které jsou úměrná rizikům. Není potřeba stanovit podrobnější podmínky týkající se pilot. Nejbližší pilota je podle znaleckého posouzení vzdálena celých 26 m od nejbližší sousedí nemovitosti. Riziko poškození budov účastníků je i podle znaleckých posouzení možné stanoveným postupem vyloučit.

... Podmínky 30, 31 a 32 stanovené stavebním úřadem v rozhodnutí jsou pro ochranu okolní zástavby dostatečné. Pokud existují rizika pro okolní zástavbu, je nutné tato rizika omezit na co nejnižší mez, a to pomocí opatření, které je možné po stavebníkovi požadovat. Novou výstavbu však není možné zcela vyloučit. Stavební úřad tak stavebníka zavázal k přijetí opatření, která zajistí minimalizaci rizika narušení okolních objektů, především k pasportizaci objektů, k provedení kontrolní piloty a k monitoringu stavby po celou dobu geotechnikem. Stavební úřad dále zavázal stavebníka k minimalizaci zásahů do užívání sousedních pozemků a předcházení vzniku škod. Stanovené podmínky jsou dostatečnou zárukou, která sníží možná rizika na bezpečnou úroveň. S ohledem na vzdálenost více než 26 metrů není nezbytné stanovit předem místo, kde bude kontrolní pilota provedena. Toto místo bude vybráno po konzultaci s přizvaným geotechnikem. Odvolací správní orgán je přesvědčen, že stavební úřad udělal maximum pro zajištění majetku a práv účastníků řízení.“

68. Z uvedeného je zřejmé, že stavební úřady obou stupňů nepovažují míru statického ohrožení objektů nad úroveň stanovenou právními předpisy ani nad míru přiměřenou poměrům v jednoznačně městském prostředí. Obavy žalobce nemohou vyloučit právo stavebníka na realizaci stavby.
69. Jak plyne z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí a Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, stavební úřady vzaly v potaz závěry plynoucí z podkladů předložených Osobami zúčastněnými na řízení č. 1-3, tj. vyjádření Ing. Z. H. ze dne 20. 6. 2022 a statického posudku zpracovaného Ing. L. K. Žalobce sám žádné podklady v této souvislosti nepředkládal.
70. Nadto bylo pro účely stavebního řízení zpracováno posouzení doc. Dr. Ing. L. P. a velmi podrobné vyjádření zpracovatele projektové dokumentace, které reagovaly na výtky vznášené zejména Osobami zúčastněnými na řízení č. 1 – 3 v průběhu společného územního a stavebního řízení (vše založeno ve správním spise). V místě plánované realizace Stavby byl proveden geologický průzkum (IG a HG průzkum vypracovaný osobou s odbornou způsobilostí v inženýrské geologii a hydrogeologii RNDr. S. B. dne 6. 12. 2021) a stavební úřady vzaly v potaz i vyjádření Ing. T. F., autorizovaného inženýra pro statiku a dynamiku staveb, a další relevantní podklady.
71. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně i žalobou napadené rozhodnutí stanovila pro Osobu zúčastněnou na řízení č. 4, tedy stavebníka, následující povinnosti:
 - provedení pasportizace objektů v ulici;
 - provedení zkušební piloty, včetně oznámení stavebnímu úřadu za účelem provedení kontrolních prohlídek stavby, a to jak po provedení první piloty, tak i po dokončení pilotáže a provedení základové desky;
 - provedení prohlídky stávajících objektů a srovnání stavu se stavem při pasportizaci objektů a oznámení výsledku srovnání stavebnímu úřadu;

- provádět monitoring stavby a okolí včetně stávajících objektů v blízkosti stavby, a to po celou dobu realizace vrtů a zemních prací bude a za přítomnosti geotechnika, který při provádění vrtů určí, kdy při dosažení skalního podloží bude vrtání ukončeno, aby se zamezilo nadbytečnému vrtání do únosného skalního podloží a zbytečným otřesům, přičemž další případná konkrétní opatření pro provádění zemních prací navrhne před vlastní realizací prováděcí firma a její odborný geotechnik.
72. Uvedené podmínky jsou natolik konkrétní, že zajišťují odborné a značně opatrné provedení zemních prací. Riziko vzniku škody na majetku žalobce je tak s ohledem na okolnosti minimální. Sám žalobce ostatně v tomto směru ani žádné jiné či další návrhy na doporučení při realizaci Stavby (stran statiky své nemovitosti) nenavrhoval. Vyslovil pouze nesouhlas s opatřeními, která byla přijata stavebními úřady obou stupňů. Dále odkazoval na odborné vyjádření Ing. Kozumplíka, které však bylo pouze jedním z podkladů pro rozhodnutí. Skutečnost, že nebylo explicitně zcela konkrétně rozebráno, nemá vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí – s ohledem na vše, co je již uvedeno shora (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, čj. 9 Afs 70/2008-13, ze dne 29. 3. 2013, čj. 8 Afs 41/2012-50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, čj. 1 Afs 44/2013-30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, čj. 1 As 17/2013-50, bod 17).
73. Posledním, a v pořadí **osmým žalobním bodem** žalobce napadal nezákonnost závazných stanovisek, neboť tato byla dle jeho názoru vydána podjatými osobami.
74. Rozhodování o Předmětné stavbě bylo Magistrátu města Jihlavy a Krajskému úřadu Kraje Vysočina odebráno, protože bylo rozhodnuto, že primátor Jihlavy a ředitel krajského úřadu jsou podjatí, věc proto nemohou řešit zaměstnanci těchto úřadů. Pro žalobce pak však bylo překvapivé, že v Rozhodnutí správního orgánu I. stupně jsou citována některá závazná stanoviska Magistrátu města Jihlava a Krajského úřadu Kraje Vysočina. V této souvislosti žalobce zmínil památkáře, zaměstnance odboru životního prostředí a zaměstnance odboru územního plánování. Nic konkrétnějšího však v jeho žalobních tvrzeních nezaznělo.
75. Krajský soud nejprve předesílá, že o podjatosti dotčených orgánů by mělo být – pokud by takto konkrétně námitka byla vznesena – rozhodnuto zvlášť (k tomu srov. § 14 a § 154 správního řádu). Konkrétní námitky ve vztahu k pracovníkům dotčených orgánů stran podjatosti však v průběhu řízení nezazněly. V tuto chvíli je tak potřeba zodpovědět otázku, zda se rozhodnutí o tzv. systémové podjatosti, která byla v řízení vydána (uvedené je mezi účastníky řízení nesporné) mají vztahovat i na úřední osoby dotčených orgánů. V této souvislosti vyznívá poměrně přesvědčivě rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 26. 4. 2023, č. j. 16 A 75/2020-128. Uvedené však zdejší krajský soud nesdílí, neboť vyloučení rozhodujících orgánů z důvodů tzv. systémové podjatosti se vztahuje ryze na pověřené úřední osoby, které působí u správního orgánu (zde stavebního úřadu) či nadřízeného správního orgánu (odvolacího stavebního úřadu), a které jsou nadány pravomocí a působností věc projednat a rozhodnout. Nesou tedy odpovědnost za výsledek správního řízení. Dotčené orgány nejsou nadány pravomocí a působností věc projednat a meritorně rozhodnout. Podávají sice ve věci tzv. závazná stanoviska, která jsou ve smyslu § 149 správního řádu závazná pro obsah následně vydávaného rozhodnutí, za výsledek rozhodnutí a jeho obsahovou podobu však ale stále nese odpovědnost správní orgán, který řízení vede (a v něm pověřená úřední osoba).

76. Výše uvedené závěry jsou dle názoru krajského soudu zcela zřejmé z původního návrhu správního řádu, který předvídal řešení systémové podjatosti v § 131 odst. 1 a 2, dikce odstavce 1 stanovovala, že: „*Má-li být rozhodováno o žádosti státu, kterou podává jeho organizační složka, která je věcně a místně příslušným správním orgánem, nebo o žádosti obce, kraje anebo jiné osoby, jejíž orgán je věcně a místně příslušným správním orgánem, provede řízení jiný správní orgán v obvodu nadřízeného správního orgánu, který nadřízený správní orgán určí usnesením, a to popřípadě i pro řízení, která mohou být v budoucnu zahájena. Tohoto ustanovení se nepoužije na ústřední správní řady.*“
77. V původní dikci právní úpravy se hovoří o správních orgánech a správních řízeních. Nikoli tedy o dotčených orgánech a postupech podle části IV. správního řádu, dle kterého jsou vydávána závazná stanoviska či jiné úkony podle části IV. správního řádu.
78. Reálně se však dikce námitky tzv. systémové podjatosti dostala do správního řádu až k 1. 11. 2019 v podobě ustanovení § 14 odst. 2 správního řádu, který zní: „*Úřední osoba není vyloučena podle odstavce 1, pokud je pochybnost o její nepodjatosti vyvolána jejím služebním poměrem nebo pracovněprávním nebo jiným obdobným vztahem ke státu nebo k územnímu samosprávnému celku.*“ Ve skutečnosti jde o legislativní vyjádření toho, co bylo do té doby judikováno správními soudy.
79. Smysl systémové podjatosti zřetelněji plyne z původního a zamýšleného textu, jak měl být vložen do § 131 odst. 1 a 2 správního řádu a jak je výše citován. Systémová podjatost předvídá situace, kdy musí být z rozhodování určité věci **vyloučeny všechny úřední osoby příslušného správního orgánu, včetně osoby stojící v čele úřadu, je-li překročena kritická míra systémového rizika podjatosti** – tedy z důvodu, že v důsledku jejich zaměstnaneckého poměru k subjektu veřejné správy (např. k územnímu samosprávnému celku), který má k projednávání věci vztah, existuje reálné riziko, že by jejich postoj k věci mohl být ovlivněn i jinými než zákonnými prostředky.
80. Za skutečnosti, které by mohly způsobit výše uvedené ovlivnění jinými než zákonnými prostředky, lze považovat ty, které naznačují, že zde existuje někdo, kdo má zájem na určitém výsledku řízení, v němž se má rozhodovat, a přitom má či může mít schopnost působit na příslušnou úřední osobu prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu k územnímu samosprávnému celku. Takovými skutečnostmi mohou být jevy v politické či mediální sféře, zájem politických činitelů či jiných v rámci daného územního samosprávného celku vlivných osob na určitém výsledku řízení, samotná povaha a podstata rozhodované věci či podezření z nátlaku či snahy přímo ovlivnit rozhodování příslušné osoby prostřednictvím jejího zaměstnaneckého vztahu (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010-119, č. 2802/2013 Sb. NSS).
81. U dotčených orgánů a zejména u aktů, které vydávají podle části IV. správního řádu a priori nehrozí jejich podjatost ve smyslu výše uvedené tzv. systémové podjatosti. Správní orgán, který řízení vede má povinnost – pokud se neztotožňuje se závěry závazného stanoviska podat podnět k zahájení přezkumného řízení – k tomu srov. § 149 odst. 8 správního řádu, nadřízené dotčené orgány mají povinnost přezkoumat odvolací námitky účastníků správního řízení postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu. A v neposlední řadě je to soud, který může přezkoumat k žalobní námitce obsah závazného stanoviska dle § 75 odst. 2 s ř. s. Dle názoru krajského soudu se tak rozhodnutí o systémové podjatosti nevztahuje automaticky a bez dalšího i na pracovníky dotčených orgánů.

82. Krajský soud tak uzavírá, že dle jeho názoru se závěry o systémové podjatosti nevztahují na pracovníky dotčených orgánů, jejich individuální podjatost ve smyslu § 14 správního řádu namítána nebyla. Nyní je však námitka podjatosti dotčených orgánů namítána v žalobě a předtím ji žalobce vznesl v odvolání (poté, co se seznámil s obsahem Rozhodnutí správního orgánu I. stupně, nebyla tedy vznesena opožděně). Je pravdou, že o námitce podjatosti dotčených orgánů vznesené žalobcem v odvolání nebylo rozhodnuto. Uvedené však nemusí a priori mít vliv na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí, respektive závazných podkladů, ze kterých toto vychází. Podjatost je nyní povinen posoudit na základě výše uvedené námítky žalobce sám krajský soud, neboť podjatost je však objektivní stav, který rozhodnutí o ní toliko deklaruje. Povinností krajského soudu je proto se žalobcem vznesenou námitkou podjatosti zabývat.
83. Žalobce nikterak nespecifikoval (v odvolání a ani nyní v žalobě), která závazná stanoviska považuje za nezákonná, neboť by měla být vydána podjatými dotčenými orgány. Krajský soud pro přehled uvádí, že v průběhu řízení byla Magistrátem města Jihlava vydána tato závazná stanoviska:
- Magistrátu města Jihlavy, odboru životního prostředí, ze dne 23. 3. 2022, č. j. MMJ/OŽP/50867/2022-PIT – toto závazné stanovisko bylo potvrzeno závazným stanoviskem Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 4. 12. 2023, č. j. JMK 173933/2023.
 - Magistrátu města Jihlavy, odboru životního prostředí, ze dne 28. 3. 2022, č. j. MMJ/OŽP/46040/2022 - toto závazné stanovisko bylo částečně změněno, ale v podstatě potvrzeno, závazným stanoviskem Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 27. 11. 2023, č. j. JMK169213/2023.
 - Magistrátu města Jihlavy, odboru dopravy, ze dne 20. 4. 2022, č. j. MMJ/OD/68430/2022/PIT – v tomto případě se nejedná o závazné stanovisko, ale o prosté stanovisko – viz přípis Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 28. 11. 2023, č. j. 149411/2023/KUSK-DOP/Bry.
 - Magistrátu města Jihlavy, stavebního úřadu, oddělní památkové péče, ze dne 27. 4. 2022, č. j. MMJ/SÚ/76697/2022-BuN – toto závazné stanovisko bylo zrušeno závazným stanoviskem Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 27. 11. 2023, č. j. 149801/2023/KUSK.
 - Magistrátu města Jihlavy, stavebního úřadu, ze dne 6. 5. 2022, č. j. MMJ/SÚ/52283/2022-LaT – toto závazné stanovisko bylo potvrzeno závazným stanoviskem Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 31. 10. 2023, č. j. 135143/2023/KUSK.
 - Magistrátu města Jihlavy, odboru životního prostředí, ze dne 25. 5. 2022, č. j. MMJ/OŽP/75442/2022-DJa – toto závazné stanovisko bylo potvrzeno závazným stanoviskem Krajského úřadu Středočeského kraje ze dne 24. 11. 2023, č. j. 148428/2023/KUSK.
84. Krajský soud zde zdůrazňuje, že závazná stanoviska, která byla jako dotčeným orgánem vydána Magistrátem města Jihlava, byla následně přezkoumána v odvolacím řízení postupem podle § 149 odst. 7 správního řádu jinými nadřízenými dotčenými orgány, než Krajským úřadem Kraje Vysočina. Stejně tak je důležité zmínit, že dosud – v odvolacím řízení a ani v žalobě – žalobce nenapadal obsah ani jednoho z předložených závazných

stanovisek. Pouze obecně poukazoval na problematiku oné systémové podjatosti, se kterou se však krajský soud vypořádal výše.

85. Spíše pro pořádek krajský soud přezkoumal (ve smyslu § 75 odst. 2 s. ř. s.), avšak v mezích obecnosti tohoto žalobního bodu, které nastolil žalobce (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 – 78), obsah shora uvedených závazných stanovisek, které byly závaznými podklady pro přezkoumávané rozhodnutí, a dospěl k závěru, že všechny tato podklady jsou přezkoumatelné, dostatečným, úplným a logickým způsobem odůvodněné. A to bez ohledu na skutečnost, že úřední osoby, které tyto závazné podklady vydávaly, musely v řadě případů aplikovat správní uvážení. V žádném z uvedených případů ale krajský soud neshledal, že by dotčený správní orgán zákonem stanovené meze správního uvážení překročil nebo jej zneužil (ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.). Neshledal tak žádné jejich vady, které by tyto podklady činily nezákonnými (ostatně žádné konkrétní výtky v tomto směru žalobce nevzněl). A to tedy přestože byly vydány pracovníky Magistrátu města Jihlavy, tedy úřadu, u kterého byla shledána systémová podjatost. K obdobným závěrům ostatně dospěly postupem dle § 149 odst. 7 správního řádu i nadřízené dotčené orgány a stejně tak postupem dle § 149 odst. 8 správního řádu žalovaný.

86. I tento poslední žalobní bod tak krajský soud hodnotí jako nedůvodný.

V. Závěr a náhrada nákladů řízení

87. Soud tak neshledal žalobou důvodnou a nad její rámec nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

88. Výrok II. o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

89. Výrokem III. rozsudku bylo rozhodnuto o tom, že osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť krajský soud neshledal důvody k opačnému postupu ve smyslu § 60 odst. 5 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové dne 23. července 2024

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu